

Nanda Roep

Het grote geheim van Plaza Patatta

δ

Het grote geheim van Plaza Patatta

Drie boeken in een band

Een geheim luik	7
De verdwenen jongen	73
De gesloten kamer	143
Bijgerechten (recepten)	215

Met tekeningen van Silvester

Nanda Roep

EEN GEHEIM LUIK

Nanda Roep

Illustraties: Silvester Zwaneveld

Menukaart

Ontvangst Wie is Wie? 10

Entrees Een vreemd geluid 12
 Je maakt me bang! 14
 Zijn er spoken? 19
 Niet kijken! 23

Diners Geesten hebben geen hart 28
 Hongerige wolven 32
 De duisternis in 39
 Een zwarte vechtersbaas 43
 De uitbarsting van Luna 50

Desserts Nu heb ik jullie! 55
 Gevoel voor drama 62
 Plaza Patatta 66

Wie is wie?

Deze nieuwsgierige jongedame is het oudste kind in huis. Het betekent dat zij de mooiste kamer mag en dat zij altijd recht heeft op het grootste bord patat. Ja toch? Maareh, dat vindt ze natuurlijk alleen maar zelf... Ze kan supergoed skaten en is dol op de grapjes die ze zelf maakt. Ze heet **Luna**.

Dit vrolijke koppie is het tweede en meteen ook laatste kind van haar ouders. Zij is de kleinste en dat betekent dat zij voor altijd het lievelingetje is. Ja, dat is nou eenmaal zo. Maareh, dat vindt ze dus alleen maar zelf...! Haar grote zus moet niet denken dat ze haar bang kan maken, want zulke flauwe grapjes ziet dit wijsneusje heus alláng aankomen! Ze heet **Lotte**.

Deze rondborstige dame is mevrouw Veldstra – **mama Marianne**. Zij is de trots van het gezin, want Marianne is operazangeres. Geen gewone, nee, ze is een echte ster die over de hele wereld optreedt. Zij is daardoor veel van huis, maar dat geeft niet, want haar dochters Luna en Lotte zijn oud en wijs genoeg!

En dit is hun lieveling: papa **Hans Veldstra**. De enige man in huis. Omdat zijn vrouw beroemd is, hoeft hij niet te werken. Dus hij surft, hij rijdt paard, knutselt, timmert, speelt op zijn **Game-station** en werkt vaak aan een van zijn vele geheime uitvindingen. Zijn kinderen noemt hij 'schattekantjes' – zeg nou zelf, dat kan toch eigenlijk niet? Maar zijn meiden vergeven hem dit...

Samen wonen de vier sinds kort in Biesland. In een grote boerderij met een flink stuk grond eromheen. Hier willen ze een groot feest geven.

Een vreemd geluid...

Hoe komen ze eigenlijk aan zo'n enorm huis?

Nou, soms moet je een gelukje hebben. Ze hebben het onverwacht geërfd. Een notaris kwam aan de deur vertellen dat Hans Veldstra (dat is dus papa) een oudtante had. Na haar dood ging het hele bezit naar haar achterneef. Haar enige familie. Hij kreeg, zoals de notaris het noemde, haar 'kapitale boerderij, gelegen aan de bosrand van Biesland'.

‘Biesland?’ vroeg papa verbaasd. ‘Daar ging ik met mijn ouders altijd heen op vakantie.’

Mama was die dag thuis van toernee. Zij was zo blij, ze bleef maar roepen dat ze uit d'r dak ging.

‘We gaan verhuizen, we gaan verhuizen!’ zong ze met haar krachtige operastem.

Wekenlang heeft papa erover gedacht wat hij met de boerderij zou doen. Er was zo veel ruimte. De stallen stonden al jaren leeg, maar hij wilde er geen nieuwe koeien in zetten. ‘Dan moet je altijd vroeg op,’ zei hij. Dus verzoon hij iets anders. ‘Ik maak er een garage in!’ riep hij eerst. ‘Klassieke, oude wagens mogen bij mij parkeren. En die ga ik poetsen, de hele dag!’ Maar de volgende ochtend zei hij dromerig: ‘Er is voldoende ruimte om er een *theater* te bouwen!’ En niet lang daarna: ‘Ik maak een pretpark! Met treinen en boten die het écht doen!’ Pas toen de verhuishwagen kwam aanrijden, was hij eruit. ‘Het wordt een restaurant,’ zei hij opeens. ‘En om het leuk te houden voor mijn schattekantjes, begin ik een *kinderrestaurant*.’ ‘Hoera!’ zong mama in China. Ze hoorde het nieuws door de telefoon. ‘Wat een enig idee!’ Maar Luna fronste haar wenkbrauwen. ‘Eh, pap?’ Ze kuchte een paar keer voor ze vroeg: ‘Jij kan toch helemaal niet koken?’ Niet voor niets lag hun vriezer vol met pizza’s. Elke week werd de koelkast gevuld met kant-en-klaar-maaltijden. En soms kwam oma Veldstra langs om te koken. Dan mopperde ze dat het toch niet kon, zo’n man die alleen voor zijn dochters zorgde. Oma vond dat mama Marianne haar zangcarrière had moeten opgeven. Zodat haar zoon een eigen zaak kon beginnen. ‘Het is ongehoord,’ zei ze vaak. Luna en Lotte antwoordden dan dat mama niet *ongehoord*, maar juist *veel* gehoord was. Maar daar kon oma niet om lachen. Als mama thuis was, aten ze patat. Haar lievelingskostje.